

гъмжи от малки кръгли плочки като люспи и светли на слънцето като змийска кожа. Вълните са заоблени, вълни протичат по цялата фасада. За да проникне в сградата, посетителят минава покрай колони, подобни на огромни животински крака. В интериора това усещане за разкош, предиизвикан от един собствен живот, е още по-силен. Качвайки се на първия етаж, посетителят поема по стълба, чийто парапет е истински гръбначен стълб от дървесина. След такова изкачване, влизате в трапезарията и не се учудвате: таваните и стените се преливат в арки, стените имат пластиката на глината. Вече няма нито една права линия: касите и шпросните на прозорците, крилото и рамката на вратите, всичко е изпълнено в леко огънати линии.

Личният стил на Гауди еволюира като смесица между готически и мавритански стил, с намеса на неговите собствени елементи. Въпреки че неговият гений не търпи класификация, свободната игра в творчеството му и желанието да подчини всякакви правила (включително и онези на конструкцията) на бога на експресията го поставят между основните влияния върху авангардното изкуство и дизайн на двадесети век.

Гауди е пионер на използването на архитектурни макети, като начин на изразяване, но въпреки рационалността на таланта му на макетист, той си остава ексцентрик: твърди се, че ръководи строителите на Саграда Фамилия с диригентска палка (сграда, която и днес е недовършена). Когато откриват тялото му, прегазено от трамвай, поради бедното му облекло, го мислят за скитник, а не за най-великия архитект на Испания.

5. ИТАЛИАНСКОТО ЛИБЕРТИ

На Първия салон на декоративните изкуства в Торино през 1902 г. се показват творби на Макинтош, а от италианците – на Карло Бугати, който е един особено интересен пример. Той е *enfant terrible* на изложбата в Торино. Поведението на тази личност е толкова ексцентрично, колкото и проектите му. Карло Бугати учи архитектура и се интересува живо от всички проблеми на конструкцията и създава между 1880 и 1900 г. оригинални мебели с ориенталска инспирация. Декорира мебелите си с жълъди, колонки, решетки, маркетри. Обича да съчетава всякакви видове материали, като мед, дървесина, пергамент, кожа на антилопа, слонова кост. Повърхностите са украсени с калиграфски знаци и живописвани сцени. Мебелите му стават известни, веднага се заговаря за "стила Бугати", като се разбира ориентализиращ стил. През 1893 г. успява да представи няколко свои образци в хотел Астория в Ню Йорк, след което се ангажира с ръчното им производство и отваря собствено ателие, където изпълнява прототипите им от глина или гипс. За да може да участва в изложбата в Торино през 1902 г., трябва да спазва условието да се представят творбите под формата на ансамбъл. Бугати проектира четири интериора, между които салон, спалня и "трапезарията с охлювите", създадена като салон за игри и разговори. Формите са масивни с "магически заклинателен ефект". За това участие Бугати получава "Diploma speciale d'onore", също както и Петер Беренс.

Антони Гауди. Канapé с ажурни мотиви в облегалката